Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

6 päivänä syyskuuta 2018 *

Muutoksenhaku – EU-tavaramerkki – Mitättömyysmenettely – Sanamerkki NEUSCHWANSTEIN – Asetus (EY) N:o 207/2009 – 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohta – Ehdottomat hylkäysperusteet – Kuvailevuus – Maantieteellinen alkuperämerkintä – Erottamiskyky – 52 artiklan 1 kohdan b alakohta – Vilpillinen mieli

Asiassa C-488/16 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 13.9.2016,

Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV, kotipaikka Veitsbronn (Saksa), edustajanaan B. Bittner, Rechtsanwalt,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehinään D. Botis, A. Schifko ja D. Walicka,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa, ja

Freistaat Bayern, asiamiehenään M. Müller, Rechtsanwalt,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit E. Levits, A. Borg Barthet (esittelevä tuomari), M. Berger ja F. Biltgen,

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: hallintovirkamies R. Şereş,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 29.11.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 11.1.2018 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

tuomion

1 Valittaja Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV vaatii valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 5.7.2016 antaman tuomion Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise v. EUIPO – Freistaat Bayern (NEUSCHWANSTEIN) (T-167/15, ei julkaistu, EU:T:2016:391; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi sen kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston (EUIPO) viidennen valituslautakunnan 22.1.2015 tekemä päätös (asia R 28/2014-5) (jäljempänä riidanalainen päätös), joka koskee valittajan ja Freistaat Bayernin (Baijerin vapaavaltio, Saksa) välistä mitättömyysmenettelyä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 [Euroopan unionin] tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (EUVL 2009, L 78, s. 1) 7 artiklan, jonka otsikko on ”Ehdottomat hylkäysperusteet”, 1 kohdan b ja c alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Seuraavia merkkejä ei rekisteröidä:

– –

b) tavaramerkit, joilta puuttuu erottamiskyky;

c) tavaramerkit, jotka muodostuvat yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia;

– –”

3 Tämän asetuksen 52 artiklan, jonka otsikko on ”Ehdottomat mitättömyysperusteet”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”[EU-tavaramerkki] julistetaan mitättömäksi virastolle tehdyllä vaatimuksella tai loukkauskanteeseen kohdistuvalla vastakanteella, jos:

a) [EU-tavaramerkki] on rekisteröity 7 artiklan säännösten vastaisesti;

b) hakija on jättänyt tavaramerkkiä koskevan hakemuksen vilpillisessä mielessä.”

Riidan tausta

4 Baijerin vapaavaltio teki 22.7.2011 EU-tavaramerkin rekisteröintihakemuksen EUIPO:lle asetuksen N:o 207/2009 nojalla.

5 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki NEUSCHWANSTEIN (jäljempänä riidanalainen tavaramerkki).

6 Tavarat ja palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 3, 8, 14–16, 18, 21, 25, 28, 30, 32–36, 38 ja 44, ja ne vastaavat seuraavaa kuvausta:

– Luokka 3: ”Hajuvedet; vartalon- ja kauneudenhoitotuotteet”

– Luokka 8: ”Taotut veitset, haarukat ja lusikat jalometalleista”

– Luokka 14: ”Korut; kellot ja rannekellot”

– Luokka 15: ”Soittimet; soittorasiat; sähköiset ja elektroniset soittimet”

– Luokka 16: ”Kirjoitus- ja kirjepaperi; mustekynät ja muste”

– Luokka 18: ”Nahat ja nahan jäljitelmät; sateenvarjot; matkakassit; käsilaukut; pukupussit; matkalaukut; asiakirjasalkut; meikkilaukut (tyhjät); pesuvälinepussit”

– Luokka 21: ”Lasitavarat, posliini ja keramiikka, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; teekannut, ei jalometallista”

– Luokka 25: ”Vaatteet; jalkineet; päähineet; sukkanauhat; vyöt; housunkannattimet”

– Luokka 28: ”Pelit ja leikkikalut; lautapelit”

– Luokka 30: ”Kahvi; tee; kaakao; sokeri; hunaja; leivonnaiset; kakut; pikkuleivät; makeiset; jäätelöt; jälkiruoat; mausteet”

– Luokka 32: ”Virvoitusjuomat; oluet”

– Luokka 33: ”Alkoholijuomat (paitsi oluet)”

– Luokka 34: ”Tulitikut; savukekotelot, tuhkakupit, tupakointivälineet, ei-jalometalliset; savukkeet; tupakka”

– Luokka 35: ”Mainostoimistopalvelut”

– Luokka 36: ”Vakuutustoiminta; rahatalous, raha-asiat; kiinteistöasiat”

– Luokka 38: ”Tietoliikenne- ja viestintäpalvelut”

– Luokka 44: ”Ihmisten terveyden- ja kauneudenhoito”.

7 Riidanalaisen tavaramerkin rekisteröintihakemus julkaistiin 2.9.2011 ilmestyneessä Yhteisön tavaramerkkilehdessä nro 166/2011, ja riidanalainen tavaramerkki rekisteröitiin 12.12.2011 numerolla 10144392.

8 Valittaja jätti 10.2.2012 asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan a alakohdan, luettuna yhdessä saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan kanssa, nojalla vaatimuksen riidanalaisen tavaramerkin mitättömäksi julistamisesta kaikkien edellä 6 kohdassa mainittujen tavaroiden ja palvelujen osalta.

9 EUIPO:n mitättömyysosasto hylkäsi mitättömyysvaatimuksen 21.10.2013 ja katsoi, ettei riidanalainen tavaramerkki muodostu sellaisista merkinnöistä, joita voidaan käyttää osoittamaan maantieteellinen alkuperä tai kuvaamaan muita kyseisten tavaroiden ja palvelujen ominaispiirteitä, eikä asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaa näin ollen ole rikottu. Lisäksi se katsoi, että koska kyseinen tavaramerkki on erottamiskykyinen kyseisten tavaroiden ja palvelujen osalta, asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa ei ole rikottu. Lopuksi se katsoi, ettei valittaja ollut osoittanut, että riidanalaisen tavaramerkin rekisteröintihakemus oli tehty vilpillisessä mielessä, ja ettei kyseisen asetuksen 52 artiklan 1 kohdan b alakohtaa ollut siten rikottu.

10 Valittaja valitti mitättömyysosaston päätöksestä 20.12.2013 EUIPO:ssa asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan nojalla.

11 EUIPO:n viides valituslautakunta vahvisti riidanalaisella päätöksellä mitättömyysosaston päätöksen ja hylkäsi valittajan valituksen.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

12 Valittaja nosti 2.4.2015 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon jättämällään kirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista.

13 Se vetosi kanteensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen, jotka koskivat asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan, 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 52 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista.

14 Valituksenalaisella tuomiolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajan esittämät kolme kanneperustetta ja näin ollen kanteen kokonaisuudessaan.

Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

15 Valittaja vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– julistaa riidanalaisen tavaramerkin mitättömäksi ja

– velvoittaa EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 EUIPO ja Baijerin vapaavaltio vaativat, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

17 Valituksensa tueksi valittaja vetoaa kolmeen valitusperusteeseen, jotka koskevat asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan, 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 52 artiklan 1 kohdan b alakohdan virheellistä soveltamista.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

18 Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaa katsoessaan, että riidanalainen tavaramerkki ei kuvaile kyseessä olevia tavaroita ja palveluja. Tämä valitusperuste jakautuu kahteen osaan.

19 Ensimmäisessä osassa valittaja riitauttaa tietyt unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 22, 26 ja 27 kohdassa tekemät arvioinnit.

20 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin katsoi sen mukaan virheellisesti valituksenalaisen tuomion 22 kohdassa, että kohdeyleisön tarkkaavaisuustaso on tavanomaista korkeampi tiettyjen luokkaan 14 kuuluvien tavaroiden osalta. Vaikka tämä tavaraluokka osittain sisältääkin kalliita tuotteita, ei valittajan mukaan kuitenkaan voida yleisesti katsoa, että tarkkaavaisuustaso olisi niiden osalta tavanomaista korkeampi, koska myös koruja ja kelloja voidaan myydä hyvin edulliseen hintaan.

21 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin totesi sen mukaan myös virheellisesti valituksenalaisen tuomion 26 kohdassa, että nimi ”Neuschwanstein” tarkoittaa kirjaimellisesti ”uutta joutsenen kiveä” ja että se on keksitty ja omaperäinen nimi, jonka avulla kohdeyleisö ei kuitenkaan voi muodostaa yhteyttä kyseisiin tavara- ja palvelutyyppeihin. Valittajan mukaan tämä toteamus edellyttää nimen ”Neuschwanstein” analysoimista, jota kohdeyleisö ei tee.

22 Kolmanneksi valittaja väittää, että valituksenalaisen tuomion 27 kohta on ristiriitainen siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin toteaa yhtäältä, että Neuschwansteinin linna voidaan paikantaa maantieteellisesti, mutta väittää toisaalta, että linnaa ei voida katsoa maantieteelliseksi paikaksi.

23 Neljänneksi valittaja väittää, että valituksenalaisen tuomion 27 kohtaan sisältyvä unionin yleisen tuomioistuimen toteamus, jonka mukaan Neuschwansteinin linna on ennen kaikkea museo, on virheellinen. Ensinnäkin unionin yleisen tuomioistuimen toteamukset ovat nimittäin ristiriitaisia siltä osin kuin se toteaa tässä samassa kohdassa, että linna on tunnettu ainutlaatuisesta arkkitehtuuristaan, mikä ei päde museoon. Lisäksi kohdeyleisö mieltää mainitun linnan maantieteellisen sijaintinsa vuoksi ainutlaatuiseksi rakennukseksi eikä museoksi. Museon merkitystä on sen mukaan lopulta arvioitava ottamalla huomioon siellä esillä olevat esineet. Yleisö ei kuitenkaan vieraile kyseisessä linnassa ihaillakseen siellä olevia esineitä vaan sen ainutlaatuisen arkkitehtuurin vuoksi.

24 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ole ottanut huomioon asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan taustalla olevaa yleistä etua ja 4.5.1999 annettuun tuomioon Windsurfing Chiemsee (C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230) perustuvaa oikeuskäytäntöä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 27 kohdassa, että Neuschwansteinin linna ei sellaisenaan ole paikka, jossa valmistetaan tavaroita tai suoritetaan palveluja, minkä vuoksi riidanalainen tavaramerkki ei voi osoittaa kattamiensa tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää.

25 Valittajan mukaan 4.5.1999 annetusta tuomiosta Windsurfing Chiemsee (C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230) ilmenee nimittäin, että on yleisen edun mukaista säilyttää maantieteellisten nimien käytettävissä olo erityisesti sen vuoksi, että niillä voidaan vaikuttaa kuluttajien mieltymyksiin esimerkiksi yhdistämällä tavarat paikkaan, johon he liittävät myönteisiä mielikuvia. Valittajan mukaan tällaisia myönteisiä mielikuvia voidaan herättää erityisesti lomamuistoilla sillä tavoin, että kohdeyleisö yhdistää toisiinsa kyseiset tavarat ja palvelut sekä Neuschwansteinin linnan matkailukohteena eikä se siis yhdistä toisiinsa mainittuja tavaroita ja palveluja sekä tiettyä yritystä.

26 Unionin tuomioistuin totesi lisäksi 4.5.1999 annetun tuomion Windsurfing Chiemsee (C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230) 37 kohdassa, että yhteys tavaran ja maantieteellisen paikan välillä ei välttämättä riipu tavaran valmistuksesta kyseisessä paikassa. Matkamuistojen tapauksessa myyntipaikka on kohdeyleisön kannalta ratkaiseva, koska tällaisia tavaroita myydään melkein pelkästään kyseisen nähtävyyden välittömässä läheisyydessä. Myyntipaikka pitäisi näin ollen katsoa myös maantieteelliseksi alkuperämerkinnäksi.

27 Lisäksi valittaja väittää, että kun unionin yleinen tuomioistuin nojautui valituksenalaisen tuomion 29 kohdassa yksinomaan tällaisten tavaroiden ja palvelujen kaupan pitämiseen itse linnan ylläpitäjän toimesta, se jätti ottamatta huomioon yleisen edun varmistaa se, että maailmanlaajuisesti tunnetun nähtävyyden nimeä saadaan vapaasti käyttää matkamuistoissa.

28 EUIPO ja Baijerin vapaavaltio toteavat, että ensimmäinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta. Niiden mukaan unionin yleinen tuomioistuin sovelsi joka tapauksessa virheettömästi asiaa koskevaa oikeuskäytäntöä ja asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaa.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

29 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisestä osasta on huomattava, että SEUT 256 artiklan ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymysten osalta. Unionin yleinen tuomioistuin on yksin toimivaltainen määrittämään merkityksellisen tosiseikaston ja arvioimaan sitä sekä selvitysaineistoa. Tosiseikaston ja selvitysaineiston arvioiminen ei näin ollen ole sellainen oikeuskysymys, joka sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen muutoksenhakuasteena harjoittaman valvonnan piiriin, paitsi jos selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla (ks. mm. tuomio 2.9.2010, Calvin Klein Trademark Trust v. SMHV, C-254/09 P, EU:C:2010:488, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 22, 26 ja 27 kohdassa tekemät toteamukset, joiden mukaan kohdeyleisön tarkkaavaisuus on tavanomaista korkeampi luokkiin 14 ja 36 kuuluvien tavaroiden ja palvelujen osalta, nimi ”Neuschwanstein” on keksitty ja omaperäinen nimi eikä tämännimistä linnaa voida katsoa maantieteelliseksi paikaksi vaan ennen kaikkea museoksi, ovat kuitenkin tällaisia tosiseikkoja koskevia arviointeja.

31 Ensimmäisen osan tueksi esittämillään väitteillä valittaja tyytyy riitauttamaan mainitut unionin yleisen tuomioistuimen tekemät tosiseikkojen arvioinnit ja pyrkii todellisuudessa saamaan unionin tuomioistuimelta uuden arvioinnin näistä tosiseikoista väittämättä kuitenkaan tältä osin, että tosiseikat olisi otettu huomioon vääristyneellä tavalla.

32 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

33 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan taustalla olevaa yleistä etua eikä 4.5.1999 annettua tuomiota Windsurfing Chiemsee (C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230), kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 27 kohdassa, ettei Neuschwansteinin linna sellaisenaan ole paikka, jossa valmistetaan tavaroita tai suoritetaan palveluja, eikä riidanalainen tavaramerkki näin ollen voi viitata kyseisten tavaroiden ja palvelujen maantieteelliseen alkuperään.

34 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa valittaja tällä tavoin arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ole katsonut nimeä ”Neuschwanstein” asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetuksi riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen maantieteelliseksi alkuperämerkinnäksi, minkä vuoksi mainitussa osassa esitetään oikeuskysymys, joka voidaan tutkia muutoksenhakuvaiheessa.

35 Aluksi on todettava, että asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa kielletään sellaisten EU-tavaramerkkien rekisteröinti, jotka muodostuvat yksinomaan merkeistä tai merkinnöistä, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden tai palvelujen, joita varten rekisteröintiä on haettu, maantieteellistä alkuperää.

36 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällä säännöksellä pyritään siihen yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen, että merkkejä tai ilmauksia, joilla kuvaillaan sen tyyppisiä tavaroita tai palveluita, joita varten rekisteröintiä haetaan, on jokaisen saatava vapaasti käyttää, mukaan lukien käyttö yhteismerkissä taikka yhdistelmä- tai kuviomerkissä. Tällä säännöksellä estetään siis se, että ainoastaan yksi yritys saisi tavaramerkkirekisteröinnin perusteella käyttää tällaisia merkkejä tai ilmauksia (tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 25 kohta ja tuomio 10.7.2014, BSH v. SMHV, C-126/13 P, ei julkaistu, EU:C:2014:2065, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

37 Kun on erityisesti kyse merkeistä tai ilmauksista, joita voidaan käyttää sen tyyppisten tavaroiden maantieteellisen alkuperän osoittamiseen, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä on haettu, eli erityisesti maantieteellisistä nimistä, unionin tuomioistuin on todennut, että yleisen edun mukaista on, että ne ovat vapaasti käytettävissä, koska näillä merkeillä tai ilmauksilla voidaan kuvailla kyseisentyyppisten tavaroiden laatua ja muita ominaisuuksia ja koska niillä tämän lisäksi voidaan vaikuttaa eri tavoin kuluttajien valintoihin esimerkiksi niin, että kuluttajat yhdistävät tavarat miellyttäväksi kokemaansa maantieteelliseen paikkaan (tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 26 kohta).

38 Unionin tuomioistuin on todennut tästä, että merkin rekisteröinti tulisi evätä asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla vain, jos maantieteellinen nimi, joka halutaan rekisteröidä tavaramerkiksi, on sellaisen paikan nimi, jonka asianomainen kohderyhmä yhdistää hakemuksen tekemishetkellä kyseisentyyppisiin tavaroihin, tai jos on kohtuudella odotettavissa, että tällainen yhdistäminen voitaisiin tehdä vastaisuudessa (ks. vastaavasti tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 31 kohta ja tuomio 12.2.2004, Koninklijke KPN Nederland, C-363/99, EU:C:2004:86, 56 kohta).

39 Asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohta ei kuitenkaan lähtökohtaisesti ole esteenä sellaisten maantieteellisten nimien rekisteröimiselle, jotka eivät ole asianomaisessa kohderyhmässä tunnettuja tai joiden ei ainakaan katsota viittaavan maantieteelliseen paikkaan, eikä myöskään sellaisten nimien rekisteröimiselle, jotka ovat sellaisten paikkojen nimiä, joiden ominaispiirteiden vuoksi on epätodennäköistä, että kyseisten tavaroiden katsottaisiin asianomaisessa kohderyhmässä olevan peräisin tästä paikasta (ks. vastaavasti tuomio 4.5.1999, Windsurfing Chiemsee, C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 33 kohta).

40 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 27 kohdassa, että Neuschwansteinin linna on ennen kaikkea museo, jonka ensisijainen tehtävä ei ole matkamuistojen valmistaminen tai myyminen tai palvelujen suorittaminen vaan kulttuuriperinnön säilyttäminen, ja ettei kyseinen linna ole tunnettu sen myymistä matkamuistoista tai tarjoamista palveluista. Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä, että koska mainittu linna ei ole tavaroiden valmistuspaikka tai palvelujen suorituspaikka sellaisenaan, riidanalainen tavaramerkki ei voi osoittaa sen kattamien tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää. Unionin tuomioistuimen on näin ollen tutkittava, johtuuko tämä arviointi valittajan väitteen mukaisesti asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan taustalla olevan yleisen edun virheellisestä tulkinnasta.

41 Ensiksi on tutkittava valittajan väite, jonka mukaan nimi ”Neuschwanstein” on asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kuvaileva, koska mielikuva, johon nimi viittaa, osoittaa riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen olennaisen ominaisuuden tai piirteen, joten kohdeyleisö voi muodostaa yhteyden kyseisten tavaroiden ja palvelujen ja Neuschwansteinin linnan välille.

42 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 39 kohdassa todennut, mikään Nizzan sopimuksessa tarkoitetuista luokista ei koske ”matkamuistoja”. Unionin yleinen tuomioistuin on siis perustellusti katsonut valituksenalaisen tuomion 22 ja 27 kohdassa, että riidanalaisen tavaramerkin kattamat tavarat ovat päivittäistavaroita ja kyseiset palvelut ovat päivittäispalveluja, joilla ylläpidetään linnan hallintoa ja toimintaa.

43 Lisäksi asiakirja-aineistosta ei ilmene, että mainituilla päivittäiseen käyttöön tarkoitetuilla tavaroilla ja palveluilla olisi erityisiä piirteitä tai ominaisuuksia, joista Neuschwansteinin linna perinteisesti tunnettaisiin ja joiden avulla kohdeyleisö voisi todennäköisesti olettaa, että ne ovat peräisin tästä paikasta tai että ne on valmistettu tai suoritettu siellä.

44 Riidanalaisen tavaramerkin kattamista tavaroista on erityisesti todettava, että nimen ”Neuschwanstein” kuvailevuuden arvioimisen kannalta ei ole merkityksellistä, että niitä myydään matkamuistoina. Tavaralle annettu matkamuiston tehtävä ei ole objektiivinen ja tavaran luonteesta johtuva piirre, koska tämä tehtävä riippuu ostajan vapaasta tahdosta ja hänen aikomuksistaan.

45 Sikäli kuin nimellä ”Neuschwanstein” viitataan samannimiseen linnaan, on oletettava, että pelkkä tämän nimen asettaminen erityisesti kyseisiin tavaroihin voi saada kohdeyleisön katsomaan nämä päivittäistavarat myös matkamuistoiksi. Se, että niistä tulee matkamuistoja pelkästään mainitun nimen asettamisella niihin, ei sellaisenaan ole olennainen, mainittuja tavaroita kuvaileva piirre.

46 Tämän vuoksi ei ole perusteltua katsoa, että mielikuva, johon nimi ”Neuschwanstein” viittaa, osoittaisi kohdeyleisön keskuudessa riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen laatua tai olennaista piirrettä.

47 Toiseksi on tutkittava valittajan väite, jonka mukaan nimi ”Neuschwanstein” kuvailee riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää, koska on katsottava, että kyseiset tavarat ja palvelut yhdistetään Neuschwansteinin linnaan niiden myyntipaikan perusteella.

48 Tältä osin on muistettava, että 4.5.1999 annetussa tuomiossa Windsurfing Chiemsee (C-108/97 ja C-109/97, EU:C:1999:230, 36 kohta) on todettu, että vaikka tavaran maantieteellisen alkuperän ilmauksella tarkoitetaan tavallisesti tavaran todellista tai mahdollista valmistuspaikkaa, on mahdollista, että kyseiset tavarat yhdistetään tiettyyn maantieteelliseen paikkaan myös muiden syiden vuoksi eli esimerkiksi siksi, että tavara on suunniteltu kyseisessä paikassa.

49 Tästä seuraa, että unionin tuomioistuin ei ole pitänyt kyseisten tavaroiden valmistuspaikkaa ainoana yhdistävänä tekijänä. Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 41 kohdassa, tämä ei kuitenkaan välttämättä merkitse sitä, että myyntipaikka voisi olla riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen ja kyseisen paikkakunnan toisiinsa yhdistävä tekijä, ja näin on myös matkamuistojen osalta.

50 Pelkästään se seikka, että mainittuja tavaroita ja palveluja tarjotaan tietyssä paikassa, ei voi olla niiden maantieteellistä alkuperää kuvaileva ilmaisu, koska kyseisten tavaroiden ja palvelujen myyntipaikka ei voi sellaisenaan osoittaa niiden maantieteelliseen alkuperään liittyviä piirteitä, ominaisuuksia tai erityisyyksiä, eli esimerkiksi tietylle paikkakunnalle tyypillistä valmistustapaa, perinnettä tai ilmastoa, kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 42 kohdassa.

51 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi käsiteltävässä asiassa valituksenalaisen tuomion 27 ja 29 kohdassa, Neuschwansteinin linnaa ei tunneta sen myymistä matkamuistoista tai sen tarjoamista palveluista vaan sen ainutlaatuisesta arkkitehtuurista. Asiakirja-aineistosta ei myöskään ilmene, että riidanalaista tavaramerkkiä käytettäisiin sellaisten erityisten matkamuistojen myynnissä ja sellaisten erityisten palvelujen tarjoamisessa, joista se perinteisesti tunnettaisiin.

52 Kuten valituksenalaisen tuomion 41 kohdasta lisäksi ilmenee, kaikkia riidanalaisen tavaramerkin kattamia palveluja ei tarjota välittömästi Neuschwansteinin linnan sijaintipaikassa. Kuten valittaja itse myöntää valituksessaan, on mahdollista, että niitä myydään muualla kuin linnan ympäristössä.

53 Näin ollen ei voida kohtuudella katsoa, että myyntipaikka, johon nimi ”Neuschwanstein” viittaa, sellaisenaan kuvailisi kohdeyleisön silmissä riidanalaisen tavaramerkin kattamien tavaroiden ja palvelujen olennaista ominaisuutta tai piirrettä.

54 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan valituksenalaisen tuomion 27 kohdassa, että Neuschwansteinin linna ei ole tavaroiden valmistuspaikka tai palvelujen suorituspaikka sellaisenaan, minkä vuoksi riidanalainen tavaramerkki ei voi osoittaa sen kattamien tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää.

55 Tästä seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana ja että ensimmäinen valitusperuste on siis hylättävä kokonaisuudessaan.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

56 Toinen valitusperuste jakautuu kahteen osaan. Ensimmäisessä osassa valittaja väittää aluksi, että unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, kun se riidanalaisen tavaramerkin erottamiskykyä arvioidessaan pelkästään totesi valituksenalaisen tuomion 41 ja 42 kohdassa, että pelkkä nimen ”Neuschwanstein” asettaminen kyseisiin tavaroihin ja palveluihin mahdollistaa niiden erottamisen muista kaupallisilla tai matkailuun liittyviä alueilla myytävistä tavaroista tai suoritetuista palveluista. Valittajan mukaan tästä toteamuksesta ei voida tehdä päätelmää riidanalaisen tavaramerkin erottamiskyvystä. Esine, jossa on teksti ”München”, eroaa sen mukaan välttämättä esineestä, jossa on teksti ”Hampuri”, koska kuluttajat voivat olettaa, että ensimmäinen on valmistettu Münchenissä ja toinen Hampurissa.

57 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa kehäpäätelmän todetessaan, että merkki NEUSCHWANSTEIN ei viittaa ainoastaan Neuschwansteinin linnaan museona vaan myös itse riidanalaiseen tavaramerkkiin. Tällä tavoin unionin yleisen tuomioistuimen perusteluissa ennakoitiin ratkaisua siitä, voiko kyseinen merkki olla tavaramerkki vai ei.

58 Lopuksi valittaja väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen toteamus valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa, jonka mukaan riidanalainen tavaramerkki mahdollistaa sellaisten sillä varustettujen tavaroiden myymisen ja palvelujen suorittamisen, joiden laatua Baijerin vapaavaltio voi valvoa, ei ole osoitus merkin NEUSCHWANSTEIN erottamiskyvystä vaan seuraus sen rekisteröinnistä tavaramerkiksi.

59 Toisen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon ainakin suuntaa-antavasti Bundesgerichtshofin (ylin yleinen tuomioistuin, Saksa) 8.3.2012 antama määräys, jolla kumottiin merkin NEUSCHWANSTEIN rekisteröinti kansalliseksi tavaramerkiksi.

60 EUIPO ja Baijerin vapaavaltio katsovat, että toisen valitusperusteen ensimmäinen osa on jätettävä tutkimatta ja että toisen valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

61 Toisen valitusperusteen ensimmäisestä osasta on todettava, että valituskirjelmän epäselvyydestä huolimatta valittajan argumentoinnista voidaan päätellä sen väittävän lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin on perustellut puutteellisesti riidanalaisen tavaramerkin erottamiskyvystä tekemänsä arvioinnin.

62 Väittämällä, että unionin yleisen tuomioistuimen toteamuksen, jonka mukaan riidanalainen tavaramerkki on erottamiskykyinen, perustelut ovat puutteelliset, valittaja esittää oikeuskysymyksen, joka voi sellaisenaan olla muutoksenhaun kohteena (tuomio 5.7.2011, Edwin v. SMHV, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

63 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleisellä tuomioistuimella oleva perusteluvelvollisuus velvoittaa sen ilmaisemaan selkeästi ja yksiselitteisesti päättelynsä siten, että niille, joita ratkaisu koskee, selviävät sen syyt ja että unionin tuomioistuin voi tutkia ratkaisun laillisuuden (tuomio 24.1.2013, 3F v. komissio, C-646/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:36, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

64 Tästä on todettava, että muistutettuaan valituksenalaisen tuomion 36–39 kohdassa riidanalaisen tavaramerkin erottamiskyvyn arviointiin liittyvästä oikeuskäytännöstä unionin yleinen tuomioistuin totesi saman tuomion 41 kohdassa, että kyseiset tavarat ja palvelut ovat päivittäistavaroita – ilman että olisi tarpeen tehdä eroa sen mukaan, voivatko ne kuulua tyypillisten matkamuistojen ryhmään – sekä päivittäispalveluja, jotka eroavat matkamuistoista ja muista matkailuun liittyvistä palveluista jo nimensä perusteella, koska tämä nimi ei viittaa ainoastaan linnaan museona vaan myös itse riidanalaiseen tavaramerkkiin. Unionin yleinen tuomioistuin lisäsi, että kyseisiä tavaroita ei valmisteta itse linnassa vaan niitä vain myydään siellä ja että eräiden palvelujen tarkoituksena on tosin linnan ylläpito mutta niitä kaikkia ei tarjota kyseisessä paikassa.

65 Valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi, että sanaosa, joka muodostaa riidanalaisen tavaramerkin ja joka on sama kuin linnan nimi, on mielikuvituksellinen nimi, joka ei kuvaile myytäviä tai tarjottavia tavaroita ja palveluja. Unionin yleisen tuomioistuimen mukaan nimi ”Neuschwanstein” nimittäin tarkoittaa ”uutta joutsenen kiveä”, ja pelkällä riidanalaisen tavaramerkin asettamisella myytäviin esineisiin ja tarjottaviin palveluihin voidaan erottaa nämä tavarat ja palvelut muista päivittäiskulutustavaroista ja -palveluista, joita myydään tai suoritetaan muilla kaupallisilla tai matkailuun liittyvillä alueilla. Unionin yleinen tuomioistuin lisäsi, että riidanalainen tavaramerkki mahdollistaa sellaisten sillä varustettujen tavaroiden myymisen ja palvelujen suorittamisen, joiden laatua Baijerin vapaavaltio voi valvoa joko suoraan tai välillisesti lisenssisopimusten yhteydessä.

66 Valituksenalaisen tuomion 43 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi muun muassa, että kohdeyleisö voi nimen, joka muodostaa riidanalaisen tavaramerkin, luonteen vuoksi viitata sillä paitsi vierailuun linnassa, myös erottaa sen avulla kyseisten tavaroiden ja palvelujen kaupallisen alkuperän, joten kohdeyleisö päättelee, että kaikki riidanalaisen tavaramerkin kattamat tavarat ja palvelut on valmistettu, myyty, toimitettu tai suoritettu Baijerin vapaavaltion, joka vastaa niiden laadusta, valvonnassa.

67 Valituksenalaisen tuomion 41–43 kohdasta ilmenee, että arvioidessaan riidanalaisen tavaramerkin erottamiskykyä unionin yleinen tuomioistuin on tarkastellut sen kattamia tavaroita ja palveluja ja arvioinut mainitun tavaramerkin sanaosaa, joka on sen mukaan mielikuvituksellinen nimi, joka ei kuvaile kyseisiä tavaroita ja palveluja.

68 Unionin yleisen tuomioistuin toteamus, jonka mukaan riidanalainen tavaramerkki ei kuvaile kyseisten tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää, ei kerro mitään sen erottamiskyvystä vaan muodostaa pikemminkin ehdottoman edellytyksen sille, että erottamiskykyinen tavaramerkki voidaan

rekisteröidä. Juuri sen vuoksi, ettei riidanalainen tavaramerkki ole kuvaileva, Baijerin vapaavaltion kaltainen yhteisö voi hakea omistamansa museoalueen nimen rekisteröintiä EU-tavaramerkiksi, koska asetuksessa N:o 207/2009 ei lähtökohtaisesti estetä sitä. Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 55 ja 56 kohdassa, unionin yleisen tuomioistuimen päättelyä ei näin ollen voida tältä osin pitää kehäpäätelmänä.

69 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin perusteli riidanalaisen tavaramerkin erottamiskykyä koskevan arviointinsa, jonka se teki valituksenalaisen tuomion 36 kohdassa mainitun oikeuskäytännön – jonka mukaan tavaramerkin erottamiskyky tarkoittaa, että tavaramerkin avulla on mahdollista yksilöidä rekisteröintihakemuksessa tarkoitetut tavarat tai palvelut tietyn yrityksen tavaroiksi tai palveluiksi – valossa, lopussa oikeudellisesti riittävällä tavalla mainitun erottamiskyvyn olemassaolon todeten, että pelkkä mainitun tavaramerkin asettaminen kyseisiin tavaroihin ja palveluihin saa kohdeyleisön erottamaan ne muilla kaupallisilla tai matkailuun liittyvillä alueilla myydyistä tavaroista tai suoritetuista palveluista.

70 Unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 42 kohdassa esittämät toteamukset, joiden mukaan riidanalainen tavaramerkki mahdollistaa sellaisten sillä varustettujen tavaroiden myymisen ja palvelujen suorittamisen, joiden laatua Baijerin vapaavaltio voi valvoa, on ylimääräinen perustelu, joten valittajan sitä koskevat argumentit ovat tehottomia (tuomio 1.2.2018, Kühne + Nagel International ym. v. komissio, C-261/16 P, ei julkaistu, EU:C:2018:56, 69 kohta ja määräys 14.1.2016, Royal County of Berkshire Polo Club v. SMHV, C-278/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:20, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

71 Tästä seuraa, että toisen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä osaksi perusteettomana ja osaksi tehottomana.

72 Siltä osin kuin on kyse toisen valitusperusteen toisesta osasta, on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan päätökset, jotka valituslautakuntien on tehtävä asetuksen N:o 207/2009 perusteella ja jotka koskevat merkin rekisteröintiä unionin tavaramerkiksi, kuuluvat sidotun harkinnan eivätkä vapaan harkinnan piiriin, joten valituslautakuntien päätösten laillisuutta on arvioitava yksinomaan tämän asetuksen perusteella, sellaisena kuin unionin tuomioistuimet ovat sitä tulkinneet (tuomio 19.1.2012, SMHV v. Nike International, C-53/11 P, EU:C:2012:27, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Lisäksi – kuten valituksenalaisen tuomion 44 kohdasta ilmenee – EU-tavaramerkkejä koskeva lainsäädäntö muodostaa itsenäisen järjestelmän, joka koostuu sille ominaisten tavoitteiden ja sääntöjen kokonaisuudesta ja jonka soveltaminen on riippumaton kansallisista järjestelmistä (tuomio 12.12.2013, Rivella International v. SMHV, C-445/12 P, EU:C:2013:826, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

73 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin ei ollut velvollinen ottamaan huomioon Bundesgerichtshofin 8.3.2012 antamaa määräystä. Näin ollen toisen valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana.

74 Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

75 Kolmas valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 207/2009 52 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista, koostuu kahdesta osasta. Ensimmäisessä osassa valittaja väittää ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa, että asiakirja-aineistosta ei käy ilmi, että riidanalaista tavaramerkkiä on käytetty ennen sen

rekisteröintipäivää erityisten matkamuistojen myynnissä ja erityisten palvelujen tarjoamisessa. Yhtäältä nimittäin valittaja on ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen liitteenä esittänyt useita esimerkkejä matkamuistoista, joissa on teksti ”Neuschwanstein”. Toisaalta Baijerin vapaavaltio linnan omistajana on paikalla Neuschwansteinissa ja sillä pitäisi olla tietoa tällä nimellä varustettujen matkamuistojen myynnistä.

76 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin teki valittajan mukaan oikeudellisen virheen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa, että Baijerin vapaavaltion 12.6.2008 yhtiölle N. lähettämä kehotus ei osoita vapaavaltion vilpillistä tarkoitusta rekisteröidä riidanalainen tavaramerkki estääkseen kolmansia osapuolia käyttämästä merkkiä NEUSCHWANSTEIN. Valittajan mukaan eräs Baijerin vapaavaltion tiedottajan antama ilmoitus vahvistaa, että tarkoitus oli vilpillinen.

77 Kolmannen valitusperusteen toisessa osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 58 kohdassa perusteettomasti, ettei Baijerin vapaavaltio toiminut vilpillisessä mielessä sillä perusteella, että se noudatti legitiimiä tavoitetta säilyttää ja hoitaa museoaluetta. Valittajan mukaan 11.6.2009 annetun tuomion Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361), johon unionin yleinen tuomioistuin viittaa, perusteella ei voida päätellä, että legitiimi tavoite sulkee pois vilpillisen mielen. Viimeksi mainittua olisi arvioitava käytettyjen keinojen perusteella.

78 EUIPO ja Baijerin vapaavaltio väittävät, että kolmas valitusperuste on jätettävä tutkimatta ja että se on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

79 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisestä osasta on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa muun muassa, ettei valittaja ollut toimittanut todisteita sellaisista objektiivisista olosuhteista, joissa Baijerin vapaavaltion olisi pitänyt olla tietoinen valittajan tai muiden kolmansien harjoittamasta tiettyjen kyseisten tavaroiden ja palvelujen myynnistä. Valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli Baijerin vapaavaltion yhtiölle N. lähettämää kehotusta ja esitti tästä, että kansallista sanamerkkiä NEUSCHWANSTEIN koskeva rekisteröintihakemus, jonka kyseinen yhtiö oli jättänyt, on päivätty 15.1.2008. Unionin yleinen tuomioistuin totesi kuitenkin, että Baijerin vapaavaltio oli yhtäältä jättänyt 28.1.2005 kansallista sanamerkkiä NEUSCHWANSTEIN koskevan rekisteröintihakemuksen Deutsches Patent- und Markenamtille (Saksan patentti- ja tavaramerkkivirasto), joka rekisteröi sen 4.10.2005, ja toisaalta jättänyt 11.7.2003 hakemuksen kuviomerkin rekisteröimiseksi EU-tavaramerkiksi EUIPO:lle, joka rekisteröi sen 14.9.2006. Unionin yleinen tuomioistuin siis päätteli, että yhtiö N. tiesi etukäteen Baijerin vapaavaltion tavaramerkistä eikä päinvastoin, joten vapaavaltion ei ole osoitettu olleen vilpillisessä mielessä.

80 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisen osan tueksi esittämässään argumentoinnissa valittaja tosiasiassa pyrkii kyseenalaistamaan unionin yleinen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 55 ja 57 kohdassa tekemät todisteita koskevat arvioinnit vetoamatta kuitenkaan niiden huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla.

81 Näin ollen edellä 29 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa on jätettävä tutkimatta.

82 Kolmannen valitusperusteen toisesta osasta on todettava, että valittajan argumentit perustuvat 11.6.2009 annetun tuomion Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) virheelliseen tulkintaan.

83 Kyseisessä tuomiossa, johon unionin yleinen tuomioistuin viittaa valituksenalaisen tuomion 58 kohdassa, unionin tuomioistuin nimittäin katsoi hakijan tarkoituksesta EU-tavaramerkkiä koskevan rekisteröintihakemuksen jättämishetkellä, että vaikka tämä olisi tehnyt merkin rekisteröintihakemuksen pelkästään kilpaillakseen vilpillisesti samankaltaista merkkiä käyttävää kilpailijaa vastaan, ei voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että hakija pyrki kyseisen merkin rekisteröinnillä lainmukaiseen tavoitteeseen. Unionin tuomioistuin tarkensi, että tilanne voisi olla tällainen muun muassa silloin, kun hakija tietää rekisteröintihakemuksen jättämishetkellä, että kolmas, joka on uusi toimija markkinoilla, pyrkii hyötymään kyseisestä merkistä kopioimalla sen ulkoasun, mikä saa hakijan rekisteröimään sen estääkseen ulkoasun käyttämisen (tuomio 11.6.2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, 47–49 kohta). Kyseisestä tuomiosta ei siis ilmene, että vilpillisen mielen arvioinnin on välttämättä perustuttava tällaisen tavoitteen saavuttamiseksi suoritettuihin toimiin.

84 Tästä seuraa, että kolmannen valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana ja näin ollen kolmas valitusperuste on hylättävä.

85 Kaiken edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

86 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan nojalla on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska EUIPO ja Baijerin vapaavaltio ovat vaatineet, että Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise eV velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset